

Békési Noémi: A pálmafa

„Tudom, ez az ötlet képtelen, illetlen.” A vonaton, ha azzal megyek, mindig történik valami. Ezért szeretem a vonatokat. Egyszer például Pestről utaztam Szegedre egy régi szerelvényvel, még fülkái voltak.

Nem voltam egyedül: a pálmafámmal mentünk. Pont besütött a nap az ablakon, de levelei árnyékot adtak. Mintha zuhogó esőben az ember megosztaná párjával az ernyőjét, vagy ha ráadná kabátját, ha hűvös az idő.

Elfogyott a narancs. Éhes lettem és szomjas. Ilyenkor segít, ha van nálad egy pálmafa. Kész az ebéd: kókusztej, és a dió belseje.

Később a kalauz jött be hozzánk jegyeket kezelni. Egy ilyen hosszú úton az ember beszélgetni vágyik, meg akarja osztani a gondolatait. Nem lehet egész nap egy pálmafához beszélni, s ha már így hozta a sors, itt az alkalom a kalauzzal társalogni. Csak fél órát volt velünk, mert dolgoznia kellett. Szimpatikus figura volt, bár néhány szavát nem lehetett érteni az akcentusa miatt. Ő is szereti a kókuszt, és járt a Szigetekenél. Mivel onnan jöttem, volt közös témánk, de el kellett búcsúznunk, mert megérkeztünk.

Leszálltunk hát Szegeden. Szép hely, de a tengerpart jobban illik hozzánk. Ó, a nagy kékség, mint egy különös idegen azúrkék szemei a buszon, az a gyönyörű tengerkék. A napfény, ami a fekete haján és hófehér bőrén csillan meg egy kora reggeli, mindennapos utazáson. A trópusi gyümölcsök, amik olyan édesek, mint az a bizonyos egyetlen, különleges mosoly. Delfinek, halak és minden, ami tengeri. Hiányzik mindez. Vissza kell mennem ebbe a trópusi környezetbe, itt nem könnyű élni. Buszra várni, esőben ázni, bizonyítani, társalogni, emberekkel találkozni, élni, és messziről nézni egy boldog ember életét, vágyani rá, hogy megismerkedhessünk... Ez nekem nem megy. Sokkal egyszerűbb gondok és vágyak nélkül nyaralni egy életen át, emberek és szabályok nélkül. Nem kellene érzelmek, nem kell megfelelni semminek, senkinek. Nem kell csendben túrni a fájdalmakat, elfojtva őket. Nincsenek többé. Megszűntek.

De most nincs menekvés, itt hagytak. Messze vannak a Szigetek. Üresség támad, hideg szél söpört el. Mintha az ember szíve lezuhanna egy hatalmas vízesés tetejéről, le a sziklák közé. A madarak elrepülnek. Elbújnak az élőlények. elúsznak a halak. Néhány kókuszdió még le is esik a pálmafákról. Ekkorát zuhan a szív, ilyen erővel bezzeg az emberek közt nem hat, csak bennük.

Mások még csak észre sem veszik.